

Иван Вазов
Манастирът

Аз пак го виждам във душа си,
опрян до Стара планина,
кат някой старец беловласи
впил мисли в прежни времена.

Чердаци глухи и високи,
мълчи тревясалия двор,
стърчи в небето тъмний бор,
разперил клонове широки.

Немеят хладните келий,
де старците за отдых седат,
и древний храм, в кой ред светий
с избодени очи те гледат.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5120>]